

Поетичний вечір

21 березня о 19:00

www.koma.club

Блок "Вірші поетів світу"

Krzysztof Guzowski
OGRÓD PRZYJAŹNI
Декламує Катя Кузьмич

Dobrze że jesteś
taki jaki jesteś
żeś w zasięgu oka
i na długość ręki
gdy ranek wstaje i wieczór
nadchodzi
dobrze że jesteś

czasem burza poróżni
i noc oddzieli
ale i wtedy powiem
– dobrze że jesteś

jakieś drzewo nas dzieli
jakiś krzew nas omotał
ale dobrze że jesteś

rosnę gdy jesteś
podnoszę się w górę
dobrze że jesteś

gdy mam odchyły
ramieniem
znów się prostuję
– dobrze że jesteś

САД ПРИЯЗНИ
[Переклад Лілії Рицар]
Моїм вірним Друзям

Як добре що ти є
таким яким ти є
завжди у полі зору
на відстані руки
коли прокидається ранок і
надходить вечір
як добре що ти є

часом порізнить нас буря
і розділить ніч
але й тоді кажу
– як добре що ти є
якесь дерево постало між нами
якийсь кущ нас огорнув
але добре що ти є

росту коли ти є
і пнуся вгору
як добре що ти є

коли в мене відхилення
ти пригортаєш
і я знову випростовуюсь
– як добре що ти є

Rudyard Kipling

IF

Декламує Юлія Троценко

If you can keep your head when all about you
Are losing theirs and blaming it on you;
If you can trust yourself when all men doubt you,
But make allowance for their doubting too:
If you can wait and not be tired by waiting,
Or, being lied about, don't deal in lies,
Or being hated don't give way to hating,
And yet don't look too good, nor talk too wise;
If you can dream – and not make dreams your master;
If you can think – and not make thoughts your aim,
If you can meet with Triumph and Disaster
And treat those two impostors just the same:
If you can bear to hear the truth you've spoken
Twisted by knaves to make a trap for fools,
Or watch the things you gave your life to, broken,
And stoop and build 'em up with worn-out tools;
If you can make one heap of all your winnings
And risk it on one turn of pitch-and-toss,
And lose, and start again at your beginnings,
And never breathe a word about your loss:
If you can force your heart and nerve and sinew
To serve your turn long after they are gone,
And so hold on when there is nothing in you
Except the Will which says to them: "Hold on!"
If you can talk with crowds and keep your virtue,
Or walk with Kings – nor lose the common touch,
If neither foes nor loving friends can hurt you,
If all men count with you, but none too much:
If you can fill the unforgiving minute
With sixty seconds' worth of distance run,
Yours is the Earth and everything that's in it,
And – which is more – you'll be a Man, my son!

СИНОВІ

[переклад Василя Стуса]

Коли ти бережеш залізний спокій
Всупір загальній паніці й клятьбі,
Коли наперекір хулі жорстокій
Між невірів ти віриш сам собі.
Коли ти вмієш ждати без утоми,
Обмовлений, не станеш брехуном,
Ошуканий, не піддаєшся злому
І власним не хизуєшся добром.
Коли тебе не порабують мрії,
В кормигу дум твій дух себе не дасть,
Коли ти знаєш, що за лицедії –
Облуда щастя й машкара нещасть.
Коли ти годен правди пильнувати,
З якої вже зискують махлярі,
Розбитий витвір знову доробляти,
Хоча начиння геть уже старі.
Коли ти можеш всі свої надбання
Поставити на кін, аби за мить
Проциндрити без жалю й дорікання –
Адже тебе поразка не страшить.
Коли змертвілі нерви, думи, тіло
Ти можеш знову кидати у бій,
Коли триматися немає сили
І тільки воля владно каже: стій!
Коли в юрбі шляхетності не губиш,
А бувши з королями – простоти,
Коли ні враг, ні друг, котрого любиш,
Нічим тобі не можуть дорікти.
Коли ти знаєш ціну щохвилини,
Коли від неї геть усе береш,
Тоді я певен: ти єси людина
І землю всю своєю назовеш.

Єдуард Дубанецкі
ГУКАННЕ ВЯСНИ
Декламує Оксана Білоус

Гэй, вясна, хутчэй прыйдзі,
і свайго ты сябра – сонца –
за сабою прывядзі!
Вы абодва -- гэта радасць
для людзей і для зямлі.
Стань, вясна, уладаром
над прыродай і над намі,
сагрэй душы нам цяплом!
Ты – наш госць доўгачаканы:
“Ой, чалом табе, чалом!”
Гэй, вясна, ну дзе ж ты, дзе ты?!
За-ча-ка-лі-ся цябе!
Ляці з хуткасцю каметы,
ўсё-ўсё кепскае змяці!

[Переклад Оксани Білоус]

Гей, весна! Хутчіш прийди,
І свого ти друга - сонце -
За собою приведи!
Ви обоє – це є радість
Для людей і для землі.
Стань, весно, володарем
Над природою і нами,
Зігрій душі нам теплом!
Ти ж наш гість довгочekanний
Прихиляємось чолом!
Егей, веснонько, ну де ж ти, де?
Зачекалися тебе!
Зі швидкістю комети лети
І кепське все змети!

Juan Manuel Marcos.

Poemas y canciones. IX

Декламує Олександр Степанюк

Por ahora es la víspera. Dejemos que fluyan hasta nosotros todos los influjos de vigor y de verdadera ternura. Y al amanecer, armados de una ardiente paciencia, entraremos en las espléndidas ciudades Arthur Rimbaud

Tendrás que tolerar una larga melancolía.
Una soledad sombría. Una fiebre sitiada.
Tendrás que acostumbrarte al húmedo silencio.
A la ventana inmóvil. A la cama vacante.

Tendrás que dejar ir la calle diligente.
Los ruidosos taxímetros. Los peatones furtivos.
Tendrás que resignarte a esta impaciencia.
Clavado y herrumbrado como un clavo olvidado.

No será para siempre. Tal vez solo una vida.
Una vida, la tuya, que en realidad no es vida.
En tu gruta sin ecos no amanece. Respiras.
Tu tinta abandonada ya no escribe. Oscurece.
Tus ojos sin mirada no descubren. Recuerdan.
En tus manos perdidas no hay caricias. Ni manos.

No será para siempre. Aún no es mañana.
Todavía es posible que un viento, un sol, unos labios te indulten.
Recuperes tu nombre, tu amiga, tus poemas, tu sangre, tus trajines.
Ven conmigo. Sin el amor no puedes sobrevivir esta ausencia.

Juntos abriremos de par en par el día.

[Переклад Вікторія Кайдалова]

*Зараз та сама пора. Дозволимо кожному потоку сили та істинної лагідності поглинути нас. І коли настане ранок, озброївшись гарячим терпінням, ми будемо крокувати через ворота кожного міста
Артур Рембо*

Ти повинен жити, долаючи меланхолію.
Похмуру самотність. Лихоманку в облозі.
Ти повинен звикнути з сирою тишею.
З нерухомим вікном. З пустим ліжком.

Ти повинен дозволити вулиці не спинятися. Галасливим таксі та приховані пішоходи.
Ти повинен змиритися з цим нетерпінням.
Іржавий, ти застряг в одному місці, як забутий цвях.

Це не назавжди. Можливо це просто життя.
Життя, твоє життя, яке не є життям.
У твоїй печері без луни не буде світанку.
Дихай.
Твоє чорнило, покинуте, не зможе далі писати. Темрява.. Твої очі, незрячі, нічого не впізнають. Тільки спогади.
У твоїх загублених руках більше немає ні пестоців. Ні рук.

Це не назавжди. Ранкова зоря ще не зійшла.
Можливо вітер, сонце, губи подарують тобі свободу.
Щоб ти зміг повернути своє добре ім'я, кохання, поезію, кров, твої маршрути.

Ходімо зі мною. Без кохання ти не переживеш цієї відсутності.

Разом, ми зустрінемо новий день

Robert Desnos

LE CAPITAINE JONATHAN

Декламує Марина Марченко

Le capitaine Jonathan
Etant âgé de dix huit ans
Capture un jour un pélican
Dans une île d'extrême orient.

Le pélican de Jonathan
Au matin pond un oeuf tout blanc
Et il en sort un pélican
Lui ressemblant étonnamment.

Et ce deuxième pélican
Pond, à son tour un oeuf tout blanc
D'où sort inévitablement
Un autre qui en fait tout autant

Cela peut durer pendant très longtemps
Si l'on ne fait pas d'omelette avant

[Переклад Дмитра Павличко]

Капітан Джонатан
Десь на землях мусульман
Птиць ловив - і пелікан
Трапив у його капкан.

Зніс яйце той пелікан,
Не яйце - а цілий дзбан!
З нього, бачить капітан,
Лізе другий пелікан.

І той другий пелікан
Зніс яйце, як цілий дзбан,
З нього, бачить капітан,
Лізе третій пелікан.

Це б тяглося без кінця
Через всі віки прийдешні,
Якби з третього яйця
Не зробили ми яєшні.
Цок!

Ліни Костенко

Я ЗАЛИШУСЯ В СЕРЦІ ТВОЄМУ

Декламує Наталя Малаховська

Розкажу тобі думку таємну,
дивний здогад мене обпik:
я залишуся в серці твоєму
на сьогодні, на завтра, навік.
І минатиме час, нанизавши
сотні вражень, імен і країн, –
на сьогодні, на завтра, назавжди! –
ти залишишся в серці моїм.
А чому? То чудна теорема,
на яку ти мене пририк.
То все разом, а ти – окремо.
І сьогодні, і завтра, й навік.

[Переклад Оксани Снігур]

Dir verrate ich ein Geheimnis:
„Mich verbrennt eine Gläubigkeit:
In Herzen deinem werde ich bleiben
Heute, morgen, für Ewigkeit.

Wird die Zeit vergehen, Hunderte von
Namen,
Ländern und Eindrücken aufgereiht,
Du wirst bleiben in Herzen meinem
Heute, Morgen, für Ewigkeit.

Und warum? So merkwürdig ist ein Theorem
Zu diesem bin ich verurteilt
Also alles zusammen, aber du getrennt
Heute, morgen, für Ewigkeit.“
E del mio vaneggiar vergogna e 'l frutto
e 'l pentirsi, e 'l conoscer chiaramente
che quanto piace al mondo è breve sogno.

Блок "Вірші українських поетів"

Ліна Костенко

ПІСЕНЬКА З ВАРІАЦІЯМИ

Декламує Наталя Загнітко

І все на світі треба пережити,
І кожен фініш – це, по суті, старт,
І наперед не треба ворожити,
І за минулим плакати не варт.

Тож веселімось, людоньки, на людях,
Хай меле млин свою одвічну дерть.
Застряло серце, мов осколок в грудях,
Нічого, все це вилікує смерть.

Хай буде все небачене побачено,
Хай буде все пробачене пробачено,
Хай буде вік прожито, як належить,
На жаль, від нас нічого не залежить...

А треба жити. Якось треба жити.
Це зветься досвід, витримка і гарт.
І наперед не треба ворожити,
І за минулим плакати не варт.

Отак як є. А може бути й гірше,
А може бути зовсім, зовсім зле.
А поки розум од біди не згірк ще, –
Не будь рабом і смійся як Рабле!

Тож веселімось, людоньки, на людях,
Хай меле млин свою одвічну дерть.
Застряло серце, мов осколок в грудях,
Нічого, все це вилікує смерть.

Хай буде все небачене побачено,
Хай буде все пробачене пробачено.
Єдине, що від нас іще залежить, –
Принаймні вік прожити як належить.

Ліна Костенко

Декламує Тетяна Смірнова

Життя іде і все без коректур.
І час летить, не стишує галопу.
Давно нема маркізи Помпадур,
і ми живем уже після потопу.
Не знаю я, що буде після нас,
в які природа убереться шати.
Єдиний, хто не втомлюється, — час.
А ми живі, нам треба поспішати.
Зробити щось, лишити по собі,
а ми, нічого, — пройдемо, як тіні,
щоб тільки неба очі голубі
цю землю завжди бачили в цвітінні.
Щоб ці ліси не вимерли, як тур,
щоб ці слова не вичахли, як руди.
Життя іде і все без коректур,
і як напишеш, так уже і буде.
Але не бійся прикрого рядка.
Прозрінь не бійся, бо вони як ліки.
Не бійся правди, хоч яка гірка,
не бійся смутків, хоч вони як ріки.
Людині бійся душу ошукать,
бо в цьому схибиш — то уже навіки.

Василь Симоненко
НУ СКАЖИ — ХІБА НЕ ФАНТАСТИЧНО
Декламує Лариса Наказна

Ну скажи — хіба не фантастично,
Що у цьому хаосі доріг
Під суворим небом,
Небом вічним,
Я тебе зустрів і не зберіг!
Ти і я — це вічне, як і небо.
Доки мерехтітимуть світи,
Будуть Я приходити до Тебе,
І до інших йтимуть
Горді Ти.
Як це все буденно!
Як це звично!
Скільки раз це бачила Земля!
Але ми з тобою...
Ми не вічні,
Ми з тобою просто — ти і я...
І тому для мене так трагічно
Те, що ти чиясь, а не моя.

Василь Симоненко
ТИ ЗНАЄШ, ЩО ТИ – ЛЮДИНА
Декламує Альбіна Прудка

Ти знаєш, що ти – людина?
Ти знаєш про це чи ні?
Усмішка твоя – єдина,
Мука твоя – єдина,
Очі твої – одні.

Більше тебе не буде.
Завтра на цій землі
Інші ходитимуть люди,
Інші кохатимуть люди –
Добрі, ласкаві й злі.

Сьогодні усе для тебе –
Озера, гаї, степи.
І жити спішити треба,
Кохати спішити треба –
Гляди ж не проспи!

Бо ти на землі – людина,
І хочеш того чи ні –
Усмішка твоя – єдина,
Мука твоя – єдина,
Очі твої – одні.

Лариса Вировець

БЕЗСЕЗОННЯ

Декламує Світлана Безсмертна

Як почуваюся? Білкою в колесі, білкою...
Котиться колесо стрімко крізь осені й весни.
Час вираховую п'ятницями й понеділками:
дні безсезоння облудні, пусті, безсловесні.

Знову без мене зів'яли шафрани та проліски.
Начебто вчора принишкли вітри й заметілі —
а під вікном уже чваняться ружі породисті,
а край дороги вже клени стоять пожовтілі...

Як почуваюся? Кігтики стерлись об колесо.
Не зупинитись, не вийти і не роздивитись.
Тішуся тільки мінливістю та випадковістю:
нібито сплю і комусь намагаюсь приснитись.

Та розбуди, доторкнися —
й відступиться марево.
Що ті колеса! Давай прогуляємось пішки!
З гілки на гілку стрибає руденька сестра моя...
Доброго ранку, мала! Ми принесли горішків.

Ліна Костенко

НАПИТИСЬ ГОЛОСУ ТВОГО

Декламує Алла Прудка

Напитись голосу твого,
Того закоханого струму,
Тієї радості і суму,
Чаклунства дивного того.
Завмерти, слухати, не дихать,
Зненацька думку перервать.
Тієї паузі безвихідь
Красивим жартом рятувать.
Слова натягують, як луки,
Щоб вчасно збити на льоту
Нерозшифрованої муки
Невідворотну німоту.
Триматись вільно й незалежно,
Перемовчати: хто кого.
І так беззахисно й безмежно
Чекати голосу твого.

Іван Драч
НОВОРІЧНА КАЗКА
Декламує Оксана Білоус

Через ліс-переліс,
через море навкіс
Новий рік для людей подарунки ніс:
Кому — шапку смушеву,
кому — люльку дешеву,
Кому — модерні кастети,
кому — фотонні ракети,
Кому — солі до бараболі,
кому — три снопи вітру в полі,
Кому — пушок на рило,
а дядькові Кирилові — крила.

Був день як день, і раптом — непорядок,
Куфайку з-під лопаток як ножем прошило.
Пробивши вату, зарядили радо,
На сонці закипіли сині крила.
Голодні небом, випростались туго,
Ковтали з неба синє мерехтіння,
А в дядька в серпі — туга,
А в дядька в серці — тіні.
(Кому — долю багряню,
кому — сонце з туману,
Кому — перса дівочі,
кому — смерть серед ночі,
Щоб тебе доля побила,
а Кирилові, прости Господи,-
крила).

Жінка голосила: "Люди як люди.
їм доля маслом губи змастила.
Кому — валянки,
кому — мед од простуди,
Кому — жом у господу,
а цьому гаспиду,
прости Господи,— крила?!"

Так Кирило до тямі брів,
І, щоб мати якусь свободу,
Сокиру брусом задобрив,
І крила обтяв об колоду.
Та коли захлинались сичі,
Насміхались зорі з Кирила,
І, пробивши сорочку вночі,
Знов кипіли пружинисті крила.
Так Кирило з сокирою жив,
На крилах навіть розжився —
Крилами хату вшив,
Крилами обгородився.
А ті крила розкрали поети,
Щоб їх муза була небезкрила,
На ті крила молились естети,
І снилося небо порубаним крилам.
(Кому — нові ворота,
кому — ширшого рота,
Кому — сонце в кишеню,
кому — дулю дешеvu,
Щоб тебе доля побила,
а Кирилові — не пощастить же
отак чоловікові! — крила.)

Антоніна Грицаюк

ЗУБИ

"На основі реальних подій" :)

Декламує Інга Пазинич

В Анатолія біда випали всі зуби,
Сидить журиться бідняка, що це далі буде.
Каже баба: - не журися, біда не велика,
Аби нам Бог не послав більшого ще лиха.

Вставиш челюсті вставні будеш хіпувати,
- Досить бабо твоїх жартів, досить кепкувати.
Навів в роті ладу, всі зуби рівненькі,
Посідали на порозі, обоє раденькі.

- Йдемо діду вже до хати, вечерея скипіла,
Я для тебе все смачненьке сьогодні зварила.
Як поїли пішла баба вже лягати спати,
А дід сів собі газету трохи почитати.

Щось не спалось нові зуби довго роздивлявся,
Лиш під ранок вже зморився, пішов спати
вклався.
А коли відкрив він очі, щось погане снилось,
Де це челюсть він поклав? - в голові крутилось.

Туди-сюди покрутився, вискочив із хати,
Баба вибігла за ним давай вдвох шукати.
Йшли по дідових слідах, усе обшукали,
Що робити далі їм голову ламали.

- Може діду проковтнув ти ті кляті зуби?
А як заворот кишок через челюсті ті буде?
Іди діду у лікарню, іди не барися,
Що у тебе там у шлунку швидко розберися.

Як прийшов дід у лікарню, розказав про лихо,
Лікар кліпає очима, тоді каже тихо.
Будемо світити, ми вашого шлунка,
Отака у голові є у мене думка.

Сам моргає медсестрі, душиться від сміху,
- Не хвилюйтесь, якимось ми зарадимо лиху.
Просвітили - не знайшли, лікар все сміється,
- Треба нову челюсть діду, мені так здається.

Телевізора частіше вам треба дивитись,
Тоді може перестанете даремно журитись.
Там «корегу» рекламують - дуже славна штука,
Хвилюватися не будете йде вперед наука!

Оксана Пахльовська
Я ЛЮБЛЮ ТВОЇ КРОКИ
Декламує Лариса Скутельник

Я люблю твої кроки
у темних садах
де троянди густі
мов туман біля вікон
молодесенький місяць
і срібний наш дах
і неторканий смуток
родинних реліквій
Може все це приснилось
комусь і колись
цих садів нереальних
причаєний подих
ти забутий навіки
ти рідний до сліз
я люблю твої кроки
у тиші по сходах
Ці троянди чекають
давно не тебе
хто там знає що їм
може й сто навіть років
Я люблю твої кроки
ніколи
ніде
я люблю твої кроки
люблю твої кроки
Я люблю твої кроки
нізвідки
вночі
в тім саду де немає
ні саду ні дому
але є ще ті сходи
і є ті ключі
лиш дверей не відчинить
ніхто і нікому

Степан Олійник
ЙШОВ АВТОБУС НА ПОЛТАВУ
(гумореска)
Декламує Альона Пономаренко

По білету і по праву
Кожен зручно в крісло сів.
Проти ночі на Полтаву
Курс узяв автобус “Львів”.

І висловлює бабуся
Водію тривогу-страх:
— Я Лубни проспав боюся,
Розбуди мене в Лубнах!

Не забудь лише, синочку!
— Добре, добре! — той прорік.
Сіла бабка у куточку
І схилилася набік.

Та водій — аж за Лубнами
Спохвотивсь, що винуват.
Розвернув машину з нами
І везе стару назад!

Чортихається, не в дусі
(Хоч із власної вини!).
Врешті став і до бабусі:
— Вигружайтеся! Лубни!

А бабуся із куточка:
— Їдь, синок! — рукою мах.—
То казала мені дочка:
«З'їж таблетку — у Лубнах!».

Блок "Авторські вірші комівців"

Альона Панченко

А я хочу вірити в казку
І любити увесь цей світ,
І не бачити жодної маски,
А щирі лиця і квітів цвіт.

Подаруночки на Миколая
Щоб знаходити ранком ясным.
Щоб коли мене люди питають
Я могла поділитися з ними

І цукерками, й шоколадом,
І порадами, і теплом.
Бути кожному просто радим
І ділитись своїм добром.

Щоб в снігу, як маленькі діти
Ми з тобою раділи зимі.
В сніжки грали, чекали літо,
Ну а літом гуляли самі

По безмежним просторам пустелі,
По закинутих дальніх дахах.
Без обмежень, ніякої стелі,
Загубити щоб навіть страх.

А я хочу повірити в диво.
В Новий Рік, як дитячий сон
Хай здійснюється неможливе!
І звучать хай серця в унісон!

За вікном хай завжди погода,
А у серці - маленька весна.
У душі - непокірна свобода,
А в очах крапля щастя рясна.

Хочу в танець - душа шепоче,
Відчуває тіло екстаз.
Хай яскравими будуть ночі
І нехай не втікає час

Хочу кульку, щоб з нею злетіти
І побачити зверху людей:
Як дівчатам дарують квіти,
А в повітрі тонни ідей.

Як закохані йдуть за руку
І обійми рідних людей.
Та почути прекрасні звуки -
Щирий сміх маленьких дітей.

Я так хочу вірити в казку,
Піклуватися та любити,
Дарувати кохання і ласку,
На всі 200 відсотків жити!

Наталя Малаховська ТУТ І НЕГАЙНО

Настав час вирушати туди, куди сам бажаєш,
Навіть якщо ти давно ні в що вже не віриш,
Твоє життя – вода у малому ставку, знаєш?
Течію якого ніяк не зупиниш.

Ти можеш змінити свій спосіб життя -
Спробуй бути собою!
Немає потреби в гордині відчуття
Відкинь її якнайдалі, не здавайся без бою!

Спепели свою зелену заздрість,
Ти досягнеш мети і без неї
Та лише тоді відчуєш радість,
Що веде до цілі апогею.

Не соромся, у тебе лише один шанс,
В наступному житті в тебе буде нове
покликання,
Вступай в боротьбу повсякчас,
Не питай чужої згоди на своє рішення!

HERE AND NOW

It's time to go wherever you want
Even if sometimes you believe in
nothing
Your life is water in a small pond
And it doesn't matter where the
stream is passing

You are to change your way of life
You are to try to be yourself
There's no need to feel the pride
You have to leave it on the shelf

You are to burn your jealousy
You will survive without it
And only then the path you'll see
Which shows the way of
meaningful targets

Don't be so shy, the chance is only
In next life you'll have another
mission
Challenge yourself strongly
Don't ask anybody for a
permission

Лариса Наказна

буває так: нестерпне почуття
зі мною грається.
відсутність часу мов сумне дитя
мене торкається.
і знову виправдовуюсь за те,
що є невчасною,
не зручною.
і котиться пусте
у бік сучасного... .

буває так: не втримати живе –
тому і болісно
очікувати,
вірити в нове
у мегаполісі.
і відчувати першу літню ніч –
останнім сховищем
від сорому,
оголених облич
та середовища.

буває так: світанкова роса
на сонці ніжиться...
пригадуєшся ти... і в небесах
лелека тішиться.

Богдан Зоценко

Бредеш зимовим полем,
Яке життям зоветься.
Запитуючи з боєм:
"А де ж любов знайдеться?"
Любов - це є багаття,
Не всіх зігріє, знай!
Багаж твій - то прокляття,
Що не пускає в рай.
Ти шукаєш вогнища,
Надіючись зігрітись.
Та не знайдеш пристанища,
Куди б тобі не дітись.
Бо в полі цім холоднім
Вогонь - лиш чарівний.
Турботи всі спали в нім -
Зостанешся живий.
Та ти хочеш лишити
Щось і для себе, брате -
Вогонь не стане гріти,
Зоставить помирати.
Любов'ю є багаття.
Воно не всіх зігріє.
Для когось це прокляття,
Когось - таки зігріє.